Ετος Α΄ — Αριθμος 8 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις, 16 Δεκεμβριου 1884

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ: Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνος) μυθιστορία Α. Δουμᾶ. μετάφρασις Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου. — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεΐλᾶς Χανούμ. — Ἱστορία θλιβερά, διήγημα Ἀδόλφου Ἰακωβάκη, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Α Βάλβη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἐπαρχίαις 6, τῷ ἐξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους.

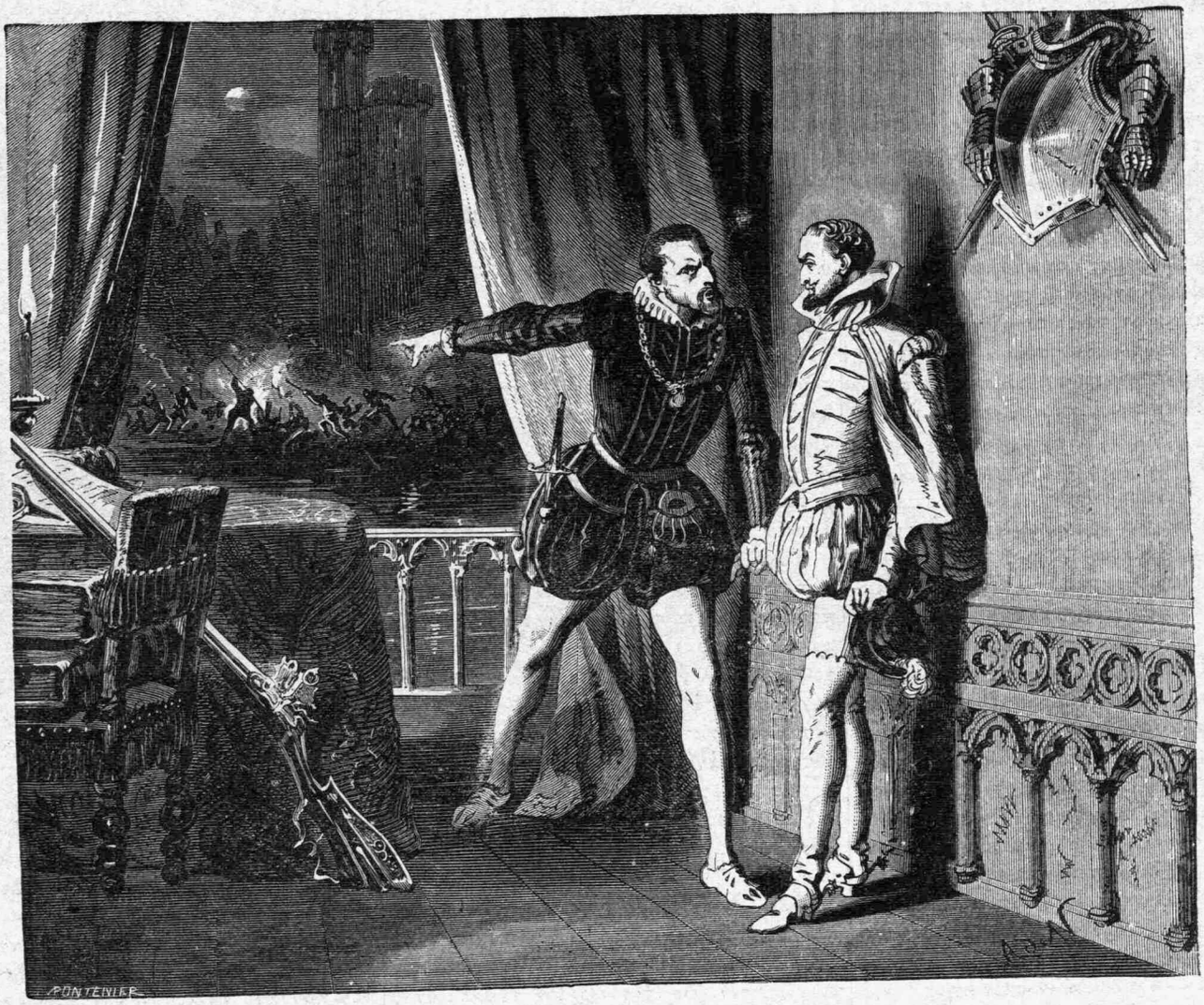

Κύτταξε καὶ θὰ ἐννοήσῃς [Κεφάλαιον Γ'].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἡ Μαργαρίτα εἶδε ῥέον τὸ αἷμα. Ἠσθάνθη ῥρίσσον τὸ περιβάλλον αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων του σῶμα ἐκεῖνο . . . καὶ ἐρρίφθη μετ' αὐτοῦ ὄπισθεν τῆς κλίνης. Ἦτο καιρός. Ὁ Δελαμόλ, ἀπολέσας τὰς δυνάμεις του, ἦτο ἀνίκανος πλέον νὰ κινηθῇ, οὔτε νὰ φύγῃ ἠδύνατο, οὔτε νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἐστήριζε τὴν πελιδνὴν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νεάνιδος καὶ οἱ συνεσταλμένοι δάκτυλοί του ἔσφιγ-

τίστας ὕφασμα, ὅπερ ὡς ἀράχνη περιέβαλλε τὸ σῶμά της.

—Ἄ!, Δέσποινα!, ἐψιθύρισε διὰ θνησκούσης φωνῆς, σώσατέ με!

Τοῦτο καὶ μόνον ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ. Τὸ ὄμμα του, καλυφθὲν ὑπὸ νέφους ὁμοίου πρὸς τὴν τοῦ θανάτου νύκτα, κατέστη σκοτεινόν. Ἡ κεφαλή του βεβαρημένη ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ βραχίονές του ἐχαλαρώθησαν. Ἡ ὀσφῦς του ἐκάμφθη... καὶ ὀλισθήσας ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐν τῷ αἵματί του ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν βασίλισσαν.

Ὁ Κοκονὰς τότε, ἐξημμένος ἐκ τῶν κραυγῶν, μεθυσμένος ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ αἵματος, ἠρεθισμένος ἐκ τοῦ βιαίου δρό-

τὸν βασιλικὸν παστόν. Μία στιγμὴ ἔτι, καὶ τὸ ξίφος διεπέρα τὴν καρδίαν τοῦ Δελαμόλ, ἴσως δὲ ταὐτοχρόνως καὶ τὴν τῆς Μαργαρίτας.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ γυμνοῦ ἐκείνου σιδήρου, ἴσως δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κτηνώδους ἐκείνης αὐθαδείας, ἡ θυγάτηρ τῶν βασιλέων ἠγέρθη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ὑπερηφανείᾳ, καὶ ἔρρηξε κραυγὴν τοσοῦτον τρόμον, ἀγανάκτησιν καὶ λύσσαν ἐμφαίνουσαν, ὥστε ὁ Πεδεμόντιος ἔμεινεν ἀπολιθωμένος ἐξ ἀγνώστου αἰσθήματος. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἂν ἡ σκηνὴ αὐτὴ παρετείνετο περιοριζομένη μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων, τὸ αἴσθημα αὐτὸ θὰ διελύετο

λίου. Ἀλλ' αἴφνης διά τινος θύρας κρυπτομένης ὑπὸ τὸ ἐπίτοιχον ὥρμησε νεανίας δεκαέξ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν, μελανείμων, κάτωχρος καὶ ἔχων τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ.

— Περίμεινε, ἀδελφή μου, περίμεινε! ἐκραύγασεν. Ἰδοὺ ἐγώ! ἰδοὺ ἐγώ!

— Φραγκῖσκε! Φραγκῖσκε! βοήθειαν! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσών!, ἐψιθύρισεν ὁ Λαουριέρος ταπεινώσας τὸ πυρόβολόν του.

— Διάβολε!, εἷς υἱὸς τῆς Γαλλίας!, ἐγρύλλισσεν ὁ Κοκονὰς ὀπισθοχωρήσας ἓν βῆμα.

Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσών, παρατηρήσας περὶ αὐτόν, εἶδε τὴν Μαργαρίταν, τὴν κόμην ἔχουσαν λυτὴν καὶ εἴπερ ποτε ὡραιοτέραν, στηριζομένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, περικυκλωμένην ὑπὸ ἀνδρῶν μαινομένων, κάθιδρον ἐχόντων τὸ μέτωπον καὶ ἀφρίζον τὸ στόμα.

— Ἄθλιοι! ἐκραύγασεν.

— Σώσατέ με, ἀδελφέ μου! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐξηντλημένη. Θέλουν νὰ μὲ δολοφονήσουν.

Τὸ ὠχρὸν τοῦ δουκὸς πρόσωπον ἐγένετο πρὸς στιγμὴν καταπόρφυρον.

Καί τοι ἄοπλος, στηριζόμενος ἀναμφιβόλως ἐπὶ τοῦ ὀνόματός του, προὐχώρησε τὰς χεῖρας ἔχων συνεπτυγμένας κατὰ τοῦ Κοκονὰς καὶ τῶν συντρόφων του, οἵτινες ὠπισθοχώρησαν ἔντρομοι βλέποντες τὰς ἐκ τῶν ὀμμάτων του ἐξακοντιζομένας ἀστραπάς.

— Θὰ δολοφονήσετε καὶ ἕναν υἱὸν τῆς Γαλλίας; Ἄς εἴδωμεν!

Βλέπων δὲ ὅτι ἐξηκολούθουν νὰ ὀπισθοχωρῶσιν, ἀνέκραξεν:

— Ἔ! φρούραρχε! ἔλθετε καὶ διατάξατε νὰ κρεμάσωσι πάντας αὐτοὺς τοὺς λῃστάς!

Τρομάξας μᾶλλον ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀόπλου ἐκείνου νεανίου, ἢ ἂν ἔβλεπεν ὁλόκληρον λόχον στρατιωτῶν ἢ λογχοφόρων ὁ Κοκονὰς εἶχεν ἤδη ἐξέλθει. Ὁ Λαουριέρος κατήρχετο τὴν κλίμακα ὡς δορκάς. Οἱ στρατιῶται συνωθοῦντο ἐν τῷ προδόμῳ ὅπως φύγωσι τὸ ταχύτερον, εὑρίσκοντες τὴν θύραν λίαν στενὴν ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν μέγαν πόθον ὃν εἶχον ὅπως ἐξέλθωσι.

Ἐν τούτοις, ἡ Μαργαρίτα ἔρριψεν ἐνστιγματωδῶς ἐπὶ τοῦ λιποθύμου νέου τὸ δαμασκηνὸν αὐτῆς κλινοσκέπασμα, καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ. Ὅτε καὶ ὁ τελευταῖος τῶν φονέων ἐγένετο ἄφαντος, ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσὼν ἐπανῆλθεν.

— Ἀδελφή μου! ἀνέκραξε, βλέπων τὴν Μαργαρίταν καθημαγμένην. Ἐπληγώθης;

Καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτὴν μετ' ἀνησυχίας, ἥτις θὰ ἐτίμα τὴν φιλοστοργίαν του, ἂν αὐτὴ δὲν κατηγγέλετο ὡς μείζων τῆς εἰς ἀδελφὸν ἁρμοζούσης.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Δὲν τὸ πιστεύω. Καὶ ἂν ἦμαι πληγωμένη, θὰ ἦμαι ἐλαφρῶς.

— Ἀλλά, τὸ αἷμα αὐτό, εἶπεν ὁ δοὺξ διατρέχων διὰ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του τὸ σῶμα τῆς Μαργαρίτας. Τὸ αἷμα αὐτὸ πόθεν εἶναι.

— Ἀγνοῶ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή. Εἷς τῶν ἀθλίων ἐκείνων ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπ' ἐμοῦ, καὶ ἴσως θὰ ἦτο πληγωμένη.

— Ἔφερεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς μου! ἀνέκραξεν ὁ δοὺξ. Ἆ! ἂν μοὶ τὸν ἐδείκνυες μόνον διὰ τοῦ δακτύλου, ἂν μοὶ ἔλεγες ποῖος ἦτο, ἂν εἴξευρον ποῦ νὰ τὸν εὕρω!....

— Σιωπή! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Καὶ διατί; εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος.

— Διότι ἂν σὲ ἔβλεπον τοιαύτην ὥραν ἐν τῷ κοιτῶνί μου....

— Εἷς ἀδελφὸς δὲν δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀδελφήν του;

Ἡ βασίλισσα προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ δουκὸς τὸ βλέμμα τόσῳ ἀπειλητικόν, ὥστε ὁ νέος ὠπισθοχώρησε.

— Ναί, ναί, Μαργαρίτα, εἶπε, ἔχεις δίκαιον· ναί, ἀποσύρομαι εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Ἀλλά, δὲν δύνασαι νὰ μείνῃς μόνη ὅλην τὴν φοβερὰν ταύτην νύκτα. Θέλεις νὰ φωνάξω τὴν Γιλόννην;

— Ὄχι! ὄχι! κανένα. Πήγαινε, Φραγκῖσκε. Πήγαινε ἐκεῖ ὅθεν ἦλθες.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ὑπήκουσε. Μόλις δ' ἐξῆλθεν, ἡ Μαργαρίτα ἀκούσασα στεναγμόν, ὅστις ἐξήρχετο ὄπισθεν τῆς κλίνης της, ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν τῆς μυστικῆς εἰσόδου, καὶ τὴν ἔκλεισε καλῶς, σύρασα τὸν ὀχέα, ἐπίσης καὶ τὴν ἄλλην θύραν τοῦ κοιτῶνος, ἣν ἔκλεισεν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν στίφος κλητήρων καὶ στρατιωτῶν, καταδιωκόντων ἄλλους Οὐγονόττους οἰκοῦντας ἐν τῷ Λούβρῳ, διήρχετο ὡς λαῖλαψ τὴν ἑτέραν ἄκραν τοῦ διαδρόμου.

Τότε, ἀφοῦ παρετήρησε καλῶς περὶ αὐτὴν ἂν ἦτο μόνη, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν παστόν, ἤγειρε τὸ δαμασκηνὸν κλινοσκέπασμα, ὅπερ εἶχεν ἀποκρύψει τὸ σῶμα τοῦ Δελαμὸλ ἀπὸ τοῦ δουκός, ἔσυρε μετὰ μόχθου τὸν ἀδρανῆ ἐκεῖνον ὄγκον εἰς τὸ μέσον τοῦ κοιτῶνος, καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ δυστυχὴς ἀνέπνεεν ἔτι, ἐκάθησεν, ἐστήριζε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὕδωρ, ὅπως τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Τοῦ ὕδατος καθαρίσαντος τὴν κόνιν, τὴν πυρίτιδα καὶ τὸ αἷμα, ἅτινα ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν του, ἡ Μαργαρίτα τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν ὡραῖον εὐπατρίδην, ὅστις πλήρης ζωῆς καὶ ἐλπίδων πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ὡρῶν εἶχε ζητήσει τὴν προστασίαν της παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Ναβάρας, καὶ καταλιπὼν αὐτὴν ῥεμβάζουσαν εἶχεν ἀπέλθει θαμβωθεὶς ἐκ τῆς καλλονῆς της.

Ἡ Μαργαρίτα ἔρρηξε κραυγὴν φρίκης, διότι νῦν δὲν ᾐσθάνετο μόνον οἶκτον ὑπὲρ τοῦ τραυματίου, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέρον. Καὶ πράγματι, ὁ τραυματίας δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὴν ξένος, ἦτο σχεδὸν γνώριμος. Ὑπὸ τὴν χεῖρά της, τὸ ὡραῖον τοῦ Δελαμὸλ πρόσωπον ἐπανεφάνη ὁλόκληρον, ἀλλ' ὠχρόν, καταβεβλημένον ἐκ τοῦ ἄλγους. Ἔθετο ῥιγοῦσα καὶ σχεδὸν ὠχρὰ ὡς αὐτός, τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, καὶ εὗρεν αὐτὴν πάλλουσαν ἔτι. Τότε ἔλαβε φιαλίδα ἄλατος, οὖσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον, καὶ ἔθετο αὐτὴν ὑπὸ τοὺς τοῦ νέου ῥώθωνας.

Τὸ ἅλας ἐκεῖνο δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐνεργήσῃ. Ὁ Δελαμὸλ ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὦ! Θεέ μου! ἐψιθύρισε, ποῦ εἶμαι;

— Ἐσώθης! θάρρος! ἐσώθης! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα

Ὁ Δελαμὸλ ἔστρεψε μετὰ κόπου τὰ ὄμματα πρὸς τὴν βασίλισσαν, κατέφαγεν αὐτὴν ἐπὶ στιγμὴν διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ὦ! πόσον εἶσθε ὡραῖα!

Καὶ ὡς θαμβωθεὶς ἐπανέκλεισεν ἀμέσως τὰ βλέφαρα καὶ ἐξέπεμψε στεναγμόν.

Ἡ Μαργαρίτα ἔρρηξεν ἐλαφρὰν κραυγήν! Ὁ νέος εἶχεν ὠχριάσει ἔτι, ἂν ἦτο δυνατὸν τοῦτο, καὶ αὐτὴ ἐπίστευσεν ἐπὶ στιγμὴν ὅτε ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος ἦτο ὁ ὕστατος.

— Ὦ! Θεέ μου! εἶπεν, λάβε οἶκτον δι' αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔκρουσαν βιαίως τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου.

— Ποῖος εἶναι; ἐκραύγασεν ἡ Μαργαρίτα.

— Δέσποινα! Δέσποινα! ἐγὼ εἶμαι! εἶπε γυναικεία τις φωνή. Ἐγώ, ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ.

— Ἐρρικέττα! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Ὦ! δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Εἶνε φίλη. Ἐννοεῖτε, κύριε;

Ὁ Δελαμὸλ κατέβαλεν ὑπερτάτην τινὰ προσπάθειαν καὶ ἠγέρθη ἐπὶ τοῦ ἑνὸς γόνατος.

— Προσπαθήσατε νὰ στηριχθῆτε ἕως οὗ ἀνοίξω τὴν θύραν, εἶπεν ἡ βασίλισσα.

Ὁ Δελαμὸλ στηρίξας τὴν μίαν τῶν χειρῶν του χαμαὶ κατώρθωσε νὰ τηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐβάδισέ τινα βήματα πρὸς τὴν θύραν, εἶτα ἔστη αἴφνης φρικιῶσα.

— Ἆ! δὲν εἶσαι μόνη; ἀνέκραξεν ἀκούσασα κλαγγὴν ὅπλων.

— Ὄχι· ἔχω μετ' ἐμοῦ δώδεκα φρουρούς, τοὺς ὁποίους μοὶ ἄφισεν ὁ ἀνδράδελφός μου Γκίζης.

— Ὁ Γκίζης! ἐψιθύρισεν ὁ Δελαμόλ ἄ! ὁ δολοφόνος! ὁ δολοφόνος!

— Σιωπή! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, οὐδὲ λέξιν. Καὶ παρετήρει περὶ αὐτὴν ὅπως ἴδῃ ποῦ ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὸν τραυματίαν.

— Ἓν ξίφος! ἓν ἐγχειρίδιον! ἐψιθύρισεν ὁ Δελαμόλ.

— Ὅπως ὑπερασπισθῆτε; εἶναι ἀνωφελές. Δὲν ἠκούσατε; εἶναι δώδεκα καὶ εἶσθε μόνος.

— Οὐχὶ ὅπως ὑπερασπισθῶ, ἀλλ' ὅπως μοὶ πέσω ζῶν εἰς τὰς χεῖράς των.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ὄχι. Θὰ σᾶς σώσω. Ἆ!, τὸ τιμώνιον! Ἔλθετε, ἔλθετε.

Μετὰ μεγάλου μόχθου καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας, ὁ Δελαμὸλ ἐσύρθη ἄχρι τοῦ τιμωνίου. Εἰσελθόντος δ' αὐτοῦ, ἡ Μαργαρίτα ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ θεῖσα τὸ κλειδίον ἐντὸς τοῦ βαλαντίου της: «Οὔτε κραυγήν, οὔτε παράπονον, οὔτε στεναγμόν», ἐψιθύρισεν αὐτῷ, καὶ ἐσώ-

θητε. Εἶτα ρίψασα τὸν νυκτερινὸν αὐτῆς μανδύαν εἰς τοὺς ὤμους της, ἔδραμεν ὅπως ἀνοίξῃ εἰς τὴν φίλην της, ἥτις ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Ἄ! εἶπεν αὕτη, δὲν σᾶς συνέβη τι κακόν, δέσποινα;

— Οὐδέν, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, σταυρώσασα τὸν μανδύαν της ὅπως μὴ ἴδωσιν τὰς κηλῖδας τοῦ αἵματος, αἵτινες ἐκηλίδουν τὰ νυκτερινά της ἱμάτια.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἀλλὰ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐπειδὴ καὶ ὁ δοὺξ τῆς Γκίζης μοὶ ἔδωκε δώδεκα φρουροὺς ὅπως μὲ συνοδεύσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην τόσῳ μεγάλης φρουρᾶς, ἀφίνω ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Ἓξ φρουροὶ τοῦ δουκὸς τῆς Γκίζης ἀξίζουσιν ἀπόψε ὁλόκληρον σύνταγμα τῶν φρουρῶν τοῦ βασιλέως.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῇ. Ἄφησε τοὺς ἓξ φρουροὺς νὰ σταθμεύσωσιν ἐν τῷ διαδρόμῳ, καὶ ἠσπάσθη τὴν δούκισσαν, ἥτις μετὰ τῶν ἓξ ἄλλων ἐπέστρεψενεἰς τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς τῆς Γκίζης, ἔνθα διέμενε κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της.

⊙

ΟΙ ΦΟΝΕΙΣ

Ὁ Κοκονὰς δὲν ἔφυγεν· ὠπισθοχώρησεν. Ὁ Λαουριέρος δὲν ἔφυγεν· ἐκρημνίσθη. Ὁ εἰς ἀπεχώρισεν ὡς τίγρις, ὁ ἕτερος ἐγένετο ἄφαντος ὡς λύκος.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ Λαουριέρος εὑρίσκετο ἤδη ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ *Saint-Germain-l'Auxerrois* ὅτε ὁ Κοκονὰς ἐξήρχετο τοῦ Λούβρου.

Ὁ Λαουριέρος ἰδὼν ὅτι ἦτο μόνος μετὰ τοῦ τουφεκίου του ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ὅπερ ἔτρεχε,τῶν σφαιρῶν αἵτινες ἐσύριζον, καὶ τῶν πτωμάτων, ἅτινα ἐρρίπτοντο ἐκ τῶν παραθύρων, τὰ μὲν ὁλόκληρα, τὰ δὲ κατὰ τεμάχια, ἤρχισε νὰ φοβῆται καὶ νὰ ζητῇ τρόπον ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Ἀλλ' ὡς εἰσήρχετο εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ *Ξηροῦ Δένδρου* διὰ τῆς ὁδοῦ *Averon*, ἐνέπεσεν εἰς τάγμα Ἑλβετῶν καὶ ἐλαφρῶν ἱππέων, ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Μωρεβέλ.

— Καὶ λοιπόν, ἀνέκραξεν οὗτος, ὅστις εἶχεν αὐτοβαπτισθῇ σφαγεὺς τοῦ Βασιλέως, ἐτελείωσες; Ἐπιστρέφεις εἰς τὸν οἰκόν σου, ξενοδόχε μου; Καὶ τί διάβολο ἔκαμες τὸν εὐπατρίδην μας, τὸν Πεδεμόντιον; Μὴ τοῦ συνέβη κανὲν δυστύχημα; Θὰ ἦτο ἁμαρτία, διότι ἦτον καλός.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Λαουριέρος. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ μᾶς φθάσῃ.

— Πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὸ Λοῦβρον, ὅπου πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι μᾶς ἐδέχθησαν πολὺ κακά.

— Καὶ ποῖος;

— Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσὼν. Μήπως καὶ δὲν ἦτον αὐτός . . .;

— Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσὼν δὲν ἐνδιαφέρεται εἰμὴ δι' ὅ,τι τὸν ἀποβλέπει προσωπικῶς. Πρότεινέ του νὰ μεταχειρισθῆτε τοὺς δύο πρώτους ἀδελφούς του ὡς Οὐγονόττους, καὶ εἶναι πρόθυμος. Ἀρκεῖ τὸ πρᾶγμα νὰ γείνῃ χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἐκτεθῇ.

Ἀλλά, δὲν πηγαίνεις μαζὺ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνδρείους, κὺρ Λαουριέρε;

— Καὶ ποῦ πηγαίνουν;

— Ὦ! θεέ μου! Εἰς τὴν ὁδὸν *Montorgueil*. Εἶναι ἐκεῖ ἕνας παπᾶς Οὐγονόττος γνώριμός μου, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν γυναῖκα καὶ ἕξη παιδιά. Αὐτοὶ οἱ αἱρετικοὶ γεννοβολοῦν τοῦ διαβόλου. Θὰ ἦναι περίεργον.

— Καὶ σὺ ποῦ πηγαίνεις;

— Ἄ! ἐγώ! ἐγὼ πηγαίνω εἰς 'δικήμου δουλειά.

— Ἔ! περιμένετε νἄλθω καὶ 'γὼ μαζύ σας, εἶπε φωνή τις ἥτις ἔκαμε τὸν Μωρεβὲλ νὰ σκιρτήσῃ. Ἐσεῖς εἰξεύρετε τὰ καλὰ μέρη, καὶ θέλω νἄλθω καὶ 'γώ.

— Ἄ! εἶναι ὁ Πεδεμόντιός μας! εἶπεν ὁ Μωρεβέλ.

— Εἶναί ὁ κύριος Κοκονάς,εἶπεν ὁ Λαουριέρος. Ἐνόμιζα ὅτι μὲ ἀκολουθεῖτε.

— Διάβολε! τρέχετε παρὰ πολύ, ὥστε δὲν εἶναι τόσῳ εὔκολον νὰ σᾶς ἀκολουθῇ κανείς. Ἔπειτα ἐξέκλινα ὀλίγον καὶ ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν διὰ νὰ ρίψω εἰς τὸν ποταμὸν ἓν φρικῶδες παιδίον τὸ ὁποῖον ἐφώναζεν μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν: «Κάτω οἱ Παπισταί! Ζήτω ὁ ναύαρχος!» Πιστεύω ὅμως ὅτι ὁ κατεργάρης ἤξευρε νὰ κολυμβᾷ. Αὐτοὺς τοὺς ἀλιτηρίους ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τοὺς πνίξῃ, πρέπει νὰ τοὺς ῥίπτῃ εἰς τὸ νερὸν ὡσὰν τοὺς γάτους, πρὶν ἀνοίξουν καλὰ τὰ μάτια τους.

— Καὶ λέγετε ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ Λοῦβρον, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Ὁ Οὐγονόττος σας λοιπὸν ἐκεῖ κατέφυγε;

— Ὦ!, Θεέ μου, ναί!

— Ἔστειλα πρὸς αὐτὸν μίαν σφαῖραν πιστολίου, ὅταν ἔπερνε ἀπὸ χάμου τὸ σπαθί του εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναυάρχου. Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω πῶς συνέβη καὶ δὲν τὸν ἐπέτυχα.

— Ὦ! ἐγώ, εἶπεν ὁ Κοκονάς, τὸν ἐπέτυχα. Ἔχωσα τὸ ξίφος μου εἰς τὴν πλάτην του, ὥστε ἐξῆλθεν ὑγρὸν πέντε πλάτην του, ὥστε ἐξῆλθεν ὑγρὸν πέντε δάκτυλα κάτω ἀπὸ τὴν αἰχμήν. Τὸν εἶδα δὲ νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μαργαρίτας . . . Ὡραία γυναῖκα, εἰς τὴν πίστην μου! Καὶ ὅμως ὁμολογῶ ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστούμην ἂν ἤμην βέβαιος ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ παλληκαρᾶς μοῦ ἐφάνηκεν ὅτι εἶχε χαρακτῆρα πολὺ μνησίκακον καὶ εἶναι ἄξιος νὰ τἄχῃ μαζύ μου ὅσον ζῇ. Ἀλλά, δὲν ἐλέγετε ὅτι κάπου πηγαίνετε;

— Ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν νὰ ἔλθετε μαζύ μας;

— Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ μένω ἐδῶ, διάβολε! μόλις δύο ἢ τρεῖς ἐφόνευσα ἕως τώρα, καὶ ὅταν ψυχρανθῶ ὁ ὦμός μου πονεῖ. Ἐμπρός, λοιπόν· ἐμπρός!

— Λοχαγέ, εἶπεν ὁ Μωρεβὲλ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπάσματος, δός μοι τρεῖς ἄνδρας καὶ πηγαίνετε μετὰ τῶν λοιπῶν νὰ ξεκάμετε τὸν παπᾶν.

Τρεῖς Ἑλβετοὶ ἀποσπασθέντες ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος ἠνώθησαν μετὰ τοῦ Μωρεβὲλ· ἀμφότερα δὲ τὰ ἀποσπάσματα ἐβάδισαν παραπλεύρως ἄχρι τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ *Tirechappe*. Ἐκεῖ ἐχωρίσθησαν, καὶ οἱ μὲν ἐλαφροὶ ἱππεῖς μετὰ τῶν Ἑλβετῶν ἔλαβον τὴν ὁδὸν τῶν *Καδοποιῶν*, ὁ δὲ Μωρεβὲλ μετὰ τοῦ Κοκονάς, τοῦ Λαουριέρου καὶ τῶν τριῶν Ἑλβετῶν ἠκολούθησαν τῶν τῶν *Σιδηρουργῶν* καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ *Trousse-Vache* ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν *Saint-Avoye*.

— Ἀλλά, ποῦ 'ς τὸν διάβολον μᾶς ὁδηγεῖς; εἶπεν ὁ Κοκονάς, εἰς ὃν ἡ ἄνευ ἀποτελέσματος αὕτη μακρὰ ὁδοιπορία ἤρξατο προξενοῦσα ἀηδίαν.

— Σᾶς ὁδηγῶ εἰς ἐκστρατείαν,ἥτις θὰ κάμῃ κρότον καὶ θὰ ἦναι ὠφέλιμος εἰς τὴν θρησκείαν. Μετὰ τὸν ναύαρχον, μετὰ τὸν Τελιγνύ, μετὰ τοὺς πρίγγηπας τῶν Οὐγονόττων, τίποτε ἄλλο καλλίτερον δὲν δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω. Ἔχετε λοιπὸν ὑπομονήν. Ἡ δουλειά μας εἶναι εἰς τὴν ὁδὸν *Chaume*, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἤμεθα ἐκεῖ.

— Εἰπέτε μου, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἡ ὁδὸς *Chaume* δὲν εἶναι πλησίον εἰς τὴν ὁδὸν *Temple*;

— Ναί· διατί;

— Ἄ! διότι ἐκεῖ εἶναι ἕνας γέρω-πιστωτὴς τοῦ πατρός μου, ἕνας κάποιος Λαμβέρτος Μερκαδών, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ μου μοὶ ἐσύστησε νὰ μετρήσω ἑκατὸν *ῥοδοφόρα*, τὰ ὁποῖα δι' αὐτὸ ἔχω ἐδῶ εἰς τὸ θυλάκιόν μου.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ,ἰδοὺ ὡραία εὐκαιρία νὰ ἐξοφλήσητε μὲ αὐτόν.

— Καὶ πῶς;

— Σήμερον εἶναι ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξοφλοῦν τοὺς παλαιοὺς λογαριασμούς. Ὁ Μερκαδὼν σας αὐτὸς δὲν εἶναι Οὐγονόττος;

— Ὦ! ὤ! εἶπεν ὁ Κοκονάς, τώρα ἐννοῶ. Πρέπει νὰ ἦναι.

— Σιωπή; καὶ ἐφθάσαμεν.

— Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ μέγα μέγαρον, τὸ ἔχον τὴν σκιάδα πρὸς τὴν ὁδόν;

— Τὸ μέγαρον τοῦ Γκίζης.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὤφειλον νὰ ἔλθω ἐδῶ, διότι ἦλθον εἰς Παρισίους ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ μεγάλου Ἐρρίκου· ἀλλά, διάβολε! ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ εἶναι μεγάλη ἡσυχία, τὸ πολὺ πολύ, φίλτατέ μου, μόλις ἀκούετε ὁ κρότος τῶν πυροβόλων. Πιστεύει τις ὅτι εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ. Ὅλοι κοιμῶνται, ἢ ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ!...

Καὶ πράγματι τὸ μέγαρον τοῦ Γκίζης ἐφαίνετο τόσῳ ἥσυχον, ὅσῳ καὶ εἰς τοὺς συνήθεις καιρούς. Πάντα τὰ παράθυρα ἦσαν κεκλεισμένα. Ἓν δὲ μόνον φῶς ἔλαμπεν ὄπισθεν τῶν δυκτυωτῶν τοῦ κυριωτέρου παραθύρου τῆς σκιάδος, ἥτις εἶχεν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τοῦ Κοκονάς, ἅμα εἰσελθόντος ἐν τῇ ὁδῷ.

Μικρόν τι ἀποτέρω τοῦ μεγάρου τοῦ Γκίζης, ἤτοι εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν *Petit-Chantier* καὶ *Quatre-Fils* ὁ Μωρεβὲλ ἔστη.

— Ἰδοὺ ἡ οἰκία ἐκείνου ὃν ζητοῦμεν, εἶπεν.

— Δῆλα δὴ ἐκείνου τὸν ὁποῖον σὺ ζητεῖς . . . εἶπεν ὁ Λαουριέρος.

— Ἀφοῦ μὲ συντροφεύετε, ὅλοι τὸν ζητοῦμεν.

— Πῶς! ἡ οἰκία αὕτη ἥτις φαίνεται τόσῳ ἡσύχως κοιμωμένη;

— Ἀκριβῶς! τώρα, σὺ Λαουριέρε, ὅπως χρησιμοποιήσῃς τὴν τιμίαν αὐτὴν ὄψιν, τὴν ὁποίαν κατὰ λάθος σοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός, πήγαινε καὶ κροῦσε τὴν θύραν ἐκείνην. Δόσε τὸ τουφέκι σου εἰς τὸν κύριον Κοκονάς, εἶναι τώρα μία ὥρα ὁποῦ τὸν βλέπω καὶ τὸ κυττάζει. Ἂν σοῦ ἀνοίξουν, ζήτησε τὸν κύριον Δεμουύ.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Κοκονάς, τώρα ἐννοῶ. Ἔχεις καὶ σὺ ἕναν πιστωτὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ *Temple*, καθὼς φαίνεται.

— Ἀκριβῶς! ἀπήντησεν ὁ Μωρεβέλ· λοιπόν, σὺ Λαουριέρε θὰ ἀναβῇς προσποιούμενος τὸν Οὐγονόττον, καὶ θὰ εἰπῇς εἰς τὸν Δεμουὺ ὅσα συμβαίνουν. Εἶναι ἀνδρεῖος καὶ θὰ ἐξέλθῃ...

— Καὶ ὅταν ἐξέλθῃ; εἶπεν ὁ Λαουριέρος.

— Ὅταν ἐξέλθῃ θὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ διασταυρώσῃ τὸ ξίφος του μὲ τὸ ἰδικόν μου.

— Εἰς τὴν ψυχήν μου, αὐτὸ εἶναι ἴδιον ἀνδρείου εὐπατρίδου, εἶπεν ὁ Κοκονάς. Καὶ ἐγὼ θὰ πράξω τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ Λαμβέρτου Μερκαδών. Ἂν δὲ ἦναι πολὺ γέρων καὶ δὲν δεχθῇ, θὰ εὕρω κανένα τῶν υἱῶν του ἢ τῶν ἀνεψιῶν του.

Ὁ Λαουριέρος, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, ἐπορεύθη καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν. Εἰς τὸν κρότον αὐτὸν ἠνεώχθησαν αἱ θύραι τοῦ μεγάρου τοῦ Γκίζης καὶ ἐξ αὐτοῦ προέκυψαν κεφαλαί τινες, ἀποδείξασαι ὅτι τὸ μέγαρον ἦτο ἥσυχον ὡς ἦναι τὰ φρούρια, διότι ἦτο πλῆρες στρατιωτῶν.

Αἱ κεφαλαὶ ἐκεῖναι ἀπεσύρθησαν σχεδὸν ἀμέσως μαντεύσασαι φαίνεται περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Καὶ κατοικεῖ ἐνταῦθα αὐτὸς ὁ Δεμουύ σας; εἶπεν ὁ Κοκονὰς δεικνύων τὴν οἰκίαν, ἧς τὴν θύραν ἔκρουεν ὁ Λαουριέρος.

— Ὄχι· αὐτὴ εἶναι ἡ οἰκία τῆς ἐρωμένης του.

— Διάβολε, ὁπόσην φιλοφρόνησιν τοῦ κάμνετε! τῷ παρέχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σύρῃ τὸ ξίφος ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ὡραίας του. Τότε ἡμεῖς θὰ εἴμεθα οἱ κριταὶ τῆς πάλης. Καὶ ὅμως ἐπεθύμουν νὰ κτυπηθῶ ἐγὼ μὲ αὐτόν. Ὁ ὦμός μου μὲ καίει.

— Καὶ τὸ πρόσωπόν σας; εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, καὶ αὐτὸ εἶναι ὄχι ὀλίγον βλαμμένον.

Ὁ Κοκονὰς ἐξέπεμψεν εἶδός τι βρυχηθμοῦ.

— Διάβολε! εἶπεν. Ἐλπίζω ὅτι ἀπέθανεν· ἄλλως θὰ ἐπέστρεφα εἰς τὸ Λοῦβρον διὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσω.

Ὁ Λαουριέρος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει κρούων.

Μετ' οὐ πολὺ ἓν τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου ὀρόφου ἠνεώχθη καὶ ἀνήρ τις ἄοπλος ἐφάνη εἰς τὸν ἐξώστην φέρων νυκτικὸν σκοῦφον καὶ τὸ ἐσώβρακον μόνον.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν.

Ὁ Μωρεβὲλ ἐποίησε σημεῖόν τι εἰς τοὺς Ἐλβετούς του, οἵτινες ἀμέσως ἀπεσύρθησαν τοποθετηθέντες ἔν τινι γωνίᾳ, ἐνῷ ὁ Κοκονὰς προσεκολλᾶτο ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τοῖχον.

— Ἄ! κύριε Δεμουύ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος διὰ τῆς μᾶλλον θωπευτικῆς αὐτοῦ φωνῆς, δὲν εἰξεύρετε τί συμβαίνει; Ἔσφαξαν τὸν ναύαρχον, φονεύουν τοὺς ὁμοθρήσκους μας. Τρέξατε εἰς βοήθειάν των, τρέξατε.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Δεμουύ, ὑπωπτευόμην ὅτι ἐτεκταίνετό τι διὰ τὴν νύκτα ταύτην. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφίσω μόνους τοὺς ἀνδρείους συντρόφους μου. Ἀλλά, ἔρχομαι φίλε μου. Περιμένετέ με.

Καὶ χωρὶς νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, οὗτινος ἐξῆλθον κραυγαί τινες γυναικὸς τρομαξάσης, τρυφεραί τινες ἱκεσίαι, ὁ κ. Δεμουὺ ἐζήτησε τὸν ὑπενδύτην του, τὸν μανδύαν του καὶ τὰ ὅπλα του.

— Καταβαίνει, καταβαίνει, ἐψιθύρισεν ὁ Μωρεβέλ, ὠχρὸς ἐκ τῆς χαρᾶς. Προσοχὴ σεῖς! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τοὺς Ἐλβετούς.

Εἶτα λαβὼν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Κοκονὰς τὸ πυροβόλον καὶ φυσήσας τὴν θρυαλλίδα ὅπως βεβαιωθῇ ἂν ἦτο καλῶς ἀνημμένη.

— Πάρε, Λαουριέρε, εἶπεν εἰς τὸν ξενοδόχον, ὅστις εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τοὺς συντρόφους του, πάρε 'πίσω τὸ τουφέκι σου.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Ἰδέ, ἡ σελήνη ἐξέρχεται τῶν νεφῶν ὅπως παραστῇ μάρτυς τόσῳ ὡραίας μονομαχίας. Θὰ ἔδιδα κάτι τι, ἂν ὁ Λαμβέρτος Μερκαδὼν ἦτο ἐδῶ ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς δεύτερος εἰς τὸν κ. Δεμουύ.

— Περιμείνατε! εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, ὁ κ. Δεμουὺ ἀξίζει μόνος διὰ δέκα, καὶ ἴσως οἱ ἐξ ἡμεῖς μετὰ δυσκολίας θὰ τὸν 'ξεμπερδεύσωμεν. Προχωρήσατε σεῖς οἱ ἄλλοι, ἐξηκολούθησε ποιήσας σημεῖον εἰς τοὺς Ἐλβετοὺς ἵνα ὁλισθήσωσι παρὰ τὴν θύραν καὶ πλήξωσι τὸν Δεμουὺ μόλις ἤθελεν ἐξέλθῃ.

— Ὤ! ὤ! εἶπεν ὁ Κοκονάς, βλέπων τὰς τοιαύτας προετοιμασίας. Κατὰ τὰ φαινόμενα τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ γείνῃ ὡς ἐπερίμενα.

Ἤδη ἠκούετο ὁ κρότος τοῦ ὀχέως, ὃν ἔσυρεν ὁ Δεμουύ. Οἱ Ἐλβετοὶ εἶχον ἐξέλθει τῆς κρύπτης των ὅπως τοποθετηθῶσι παρὰ τὴν θύραν. Ὁ Μωρεβὲλ καὶ ὁ Λαουριέρος ἐπροχώρουν ἐπὶ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν, ἐνῷ ὁ Κοκονὰς χάριν λειψάνου τινὸς εὐγενείας, ὅπερ ἀπέμενεν ἔτι εἰς αὐτὸν ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνή, περὶ ἧς δὲν ἐφρόντιζον πλέον, ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἔρριξε φοβερὰν κραυγὴν ἰδοῦσα τοὺς Ἐλβετούς, τὸν Μωρεβὲλ καὶ τὸν Λαουριέρον.

Ὁ Δεμουὺ ὅστις εἶχεν ἡμιανοίξει τὴν θύραν, ἔστη.

— Ἀνάβα, ἀνάβα, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή. Βλέπω ξίφη ἀντινοβολοῦντα, βλέπω θρυαλλίδα πυροβόλου λάμπουσαν, εἶναι ἐνέδρα.

— Ὦ! ὤ! Εἶπεν ὁ νεανίας ἀπειληθικῶς ἂς ἴδωμεν τί σημαίνει τοῦτο.

Καὶ ἐπανακλείσας τὴν θύραν ἔσυρε τὸν ὀχέα καὶ ἀνέβη αὖθις εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ Μωρεβὲλ μετέβαλε τὴν τάξιν τῆς μάχης μόλις εἶδεν ὅτι ὁ Δεμουὺ δὲν ἐξήρχετο. Οἱ Ἐλβετοὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον τῆς ὁδοῦ, καὶ ὁ Λαουριέρος τὸ πυροβόλον ἔχων ἐπὶ σκοπὸν περιέμενεν ὅπως ὁ ἐχθρὸς ἐπαναφανῇ εἰς τὸ παράθυρον. Δὲν περιέμενε δὲ πολύ. Ὁ Δεμουὺ ἐφάνη προτείνων δύο πιστόλια ἔχοντα τόσῳ σεβαστὸν μῆκος, ὥστε ὁ Λαουριέρος, ὅστις ἤδη τὸν ἐσκόπευεν, ἐσκέφθη αἴφνης ὅτι αἱ σφαῖραι τοῦ Οὐγονόττου δὲν εἶχον νὰ διανύσωσι μακρότερον δρόμον ὅπως φθάσωσιν ἄχρις αὐτοῦ, ἢ ἡ σφαῖρα τοῦ πυροβόλου του ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν ἐξώστην. Βεβαίως, ἐσκέφθη, δύναμαι νὰ φονεύσω αὐτὸν τὸν εὐπατρίδην· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δύναται νὰ μὲ φονεύσῃ ταυτοχρόνως.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐπὶ τέλους ὁ κὺρ Λαουριέρος ἦτο ξενοδόχος, καὶ μόνον ἐκ περιστάσεως ἐγένετο στρατιώτης, ἡ σκέψις τὸν ἔπεισεν ὅπως ἀποσυρθῇ καὶ ζητήσῃ προμαχῶνα εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Braque, ἀρκούντως μεμακρυσμένης, ὥστε μετά τινος δυσκολίας θὰ ἠδύνατο ἐκεῖθεν νὰ εὕρῃ ἀκριβῶς, ἰδίως τὴν νύκτα, τὴν γραμμήν, ἣν ἔδει ν' ἀκολουθήσῃ ἡ σφαῖρά του ὅπως φθάσῃ ἄχρι τοῦ Δεμουύ.

Ὁ Δεμουὺ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα περὶ αὐτὸν καὶ προυχώρησεν ἔχων ἐστραμμένην τὴν πλευρὰν ὡς ἄνθρωπος ἑτοιμαζόμενος ἵνα μονομαχήσῃ. Βλέπων ὅμως ὅτι οὐδεὶς προέβαινε κατ' αὐτοῦ:

— Ἄ! εἶπε· φαίνεται κύριε ἀγγελιοφόρε ὅτι ἐλησμονήσατε τὸ πυρόβολόν σας εἰς τὴν θύραν μου. Ἰδοὺ ἐγώ, τί μὲ θέλετε;

— Εὖγε! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἰδοὺ εἰς γενναῖος!

— Λοιπόν! ἐξηκολούθησεν ὁ Δεμουύ, φίλοι ἢ ἐχθροί, ὁποῖοι δήποτε καὶ ἂν ἦσθε, δὲν βλέπετε ὅτι σᾶς περιμένω;

Ὁ Λαουριέρος ἐσίγα. Ὁ Μωρεβὲλ οὐδὲν ἀπήντησε. Καὶ οἱ τρεῖς Ἐλβετοὶ ἔμειναν ἄφωνοι.

Ὁ Κοκονὰς περιέμεινεν ἐπὶ στιγμήν, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι οὐδεὶς τῶν συντρόφων του ἀπήντα εἰς τὸν Δεμουύ, κατέλιπε τὴν θέσιν του, προυχώρησεν ἄχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ καὶ τὸν πῖλον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα:

— Κύριε, εἶπε, δὲν ἤλθομεν ἐνταῦθα διὰ δολοφονίαν, ὡς πιθανῶς ἐνομίσατε, ἀλλὰ διὰ μονομαχίαν. Συνοδεύω ἕνα τῶν ἐχθρῶν σας ζητοῦντα νὰ τελειώσῃ εὐγενῶς παλαιὰν μεθ' ὑμῶν διένεξιν. Ἔ! διάβολε! προχωρήσατε λοιπόν, κύριε Μωρεβέλ, ἀντὶ νὰ στρέφετε τὰ νῶτα. Ὁ κύριος δέχεται.

— Μωρεβέλ! ἀνέκραξεν ὁ Δεμουύ. Μωρεβέλ, ὁ δολοφόνος τοῦ πατρός μου! Μωρεβέλ, ὁ σφαγεὺς τοῦ βασιλέως! Εἰς τὴν πίστιν μου, ναί· δέχομαι.

Καὶ σκοπεύσας τὸν Μωρεβέλ, ὅστις ἐπορεύετο νὰ κρούσῃ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Γκίζης ὅπως ζητήσῃ ἐπικουρίαν, διετρύπησε τὸν πῖλον αὐτοῦ διὰ τῆς σφαίρας.

Οἱ συνοδεύσαντες τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβὲρ φρουροί, ἀκούσαντες τὸν κρότον τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως καὶ τὰς κραυγὰς τοῦ Μωρεβέλ, ἐξῆλθον μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων εὐπατριδῶν ἐχόντων μεθ' ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἀκολούθους των, καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης τοῦ νέου Δεμουύ.

Δευτέρα σφαῖρα τοῦ πιστολίου ῥιφθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀποσπάσματος ἐφόνευσε τὸν πλησιέστερον εἰς τὸν Μωρεβὲλ στρατιώτην. Μεθ' ὃ ὁ Δεμουὺ μείνας ἄοπλος, ἢ ἔχων μόνον ὅπλα ἀνωφελῆ, διότι τὰ πιστόλιά του ἦσαν πλέον κενὰ καὶ τὸ ξίφος του δὲν ἔφθανεν ἄχρι τῶν ἐχθρῶν του, προεφυλάχθη ὄπισθεν τῶν κιόνων τοῦ ἐξώστου.

Ἤδη παράθυρά τινα ἤρξαντο ἀνοιγόμενα τῇ δε κακεῖσε ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ, καὶ κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἢ μάχιμον διάθεσιν τῶν κατοίκων, ἐπανεκλείοντο ἢ ἐπληροῦντο πυροβόλων καὶ καραβινῶν.

— Πρός με, γενναῖέ μου Μερκαδών! ἐκραύγασεν ὁ Δεμουὺ ποιήσας σημεῖον πρὸς ἄνδρα ἤδη προβεβηκότα, ὅστις ἔκ τινος παραθύρου ἀνοίγοντος ἀπέναντι τοῦ μεγάρου τοῦ Γκίζης προσεπάθει νὰ διακρίνῃ τι ἐν τῇ συγχύσει ἐκείνῃ.

— Ἐφωνάξατε, κύριε Δεμουύ, ἐφώνησεν ὁ γέρων. Τί, μαζύ σας τὰ ἔχουν;

— Καὶ μαζύ μου, καὶ μαζύ σου καὶ μὲ ὅλους τοὺς διαμαρτυρομένους. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καὶ πράγματι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Δεμουὺ εἶχεν ἰδεῖ διευθυνόμενον κατ' αὐτοῦ τὸ πυροβόλον τοῦ Λαουριέρου. Ἐκπυρσοκρότησις ἠκούσθη, ἀλλ' ὁ νέος ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ κύψῃ καὶ ἡ σφαῖρα διελθοῦσα ἄνωθι τῆς κεφαλῆς του ἔθραυσε τὴν ὑπὲρ αὐτὴν ὕαλον.

— Μερκαδών! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς, ὅστις ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ τοιούτου θορύβου ἀνεσκίρτα ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως καὶ εἶχε λησμονήσει ὅλως τὸν πιστωτήν του, ἀλλ' εἰς ὃν ὑπενθύμισεν αὐτὸν ἡ ἀποστροφὴ αὕτη τοῦ Δεμουύ. Μερκανδών! Ὁδὸς Σώμης. Αὐτὴ εἶναι! Ἄ! ἐκεῖ κατοικεῖ ἀξιόλογα! Ἕκαστος ἡμῶν θὰ ἔχῃ τὸν ἄνθρωπόν του.

Καὶ ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεγάρου τοῦ Γκίζης ἔθραυσαν τὰς θύρας τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ ἦτο ὁ Δεμουύ· ἐνῷ ὁ Μωρεβὲλ πυρσὸν ἔχων εἰς τὴν χεῖρα ἀπεπειρᾶτο νὰ πυρπολήσῃ τὴν οἰκίαν. Ἐνῷ, τῶν θυρῶν θραυσθεισῶν φοβερὰ μάχη ἤρξατο καθ' ἑνὸς καὶ μόνου ἀνδρός, ὅστις εἰς ἑκάστην πληγὴν τῆς μακρᾶς σπάθης του κατέβαλε καὶ ἕνα ἐχθρόν, ὁ Κοκονὰς προσεπάθει διά τινος λίθου νὰ θραύσῃ τὴν θύραν τοῦ Μερκαδών, ὅστις χωρὶς νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὴν μεμονωμένην ταύτην ἀπόπειραν ἐπυροβόλει ὡς ἠδύνατο κάλλιον ἐκ τοῦ παραθύρου του.

Τότε ἅπασα ἡ συνοικία ἐκείνη, ἡ ἔρημος καὶ σκοτεινὴ εὑρέθη αἴφνης φωταγωγημένη καὶ πλήρης ἀνθρώπων ὡς τὸ ἐσωτερικὸν μυρμυκιᾶς, διότι ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ Μονμορανσοῦ ἓξ ἢ ὀκτὼ εὐπατρίδαι Οὐγονόττοι μετὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῶν καὶ τῶν φίλων ἐφώρμησαν ὡς μανιώδεις καὶ ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῶν παραθύρων ἐξηνάγκαζον τοὺς ἄνδρας τοῦ Μωρεβὲλ νὰ ὀπισθοχωρήσωσι καὶ τοὺς τοῦ μεγάρου τοῦ Γκίζης νὰ καταφύγωσιν αὖθις εἰς τὸ μέγαρον, ἐξ οὗ εἶχον ἐξέλθει.

Ὁ Κοκονάς, ὅστις δὲν εἶχε κατορθώσει ἔτι νὰ θραύσῃ τὴν θύραν τοῦ Μερκαδών, καίτοι προσεπάθει ὅλαις δυνάμεσι, παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ξιφουλκήσας ἤρξατο οὐ μόνον νὰ ἀμύνηται, ἀλλὰ καὶ νὰ προσβάλῃ ἐκπέμπων φοβερὰς κραυγάς, ὑπερεχούσας παντὸς τοῦ θορύβου ἐκείνου. Ἐκτύπα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἐχθροὺς καὶ φίλους, ἄχρις οὗ ἀρκούντως εὐρὺ κενὸν ἐσχηματίσθη περὶ αὐτόν. Καθ' ὅσον τὸ μακρὸν ξίφος του διετρύπα στῆθός τι καὶ τὸ αἷμα θερμὸν ἔρραινε τάς τε χεῖρας αὐτοῦ καὶ τὸ πρόσωπον· αὐτὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων διεσταλμένους, τοὺς ῥώθωνας ἀνοικτούς, τοὺς ὀδόντας συνεσφυγμένους, ἐκέρδιζε τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πολιορκουμένην οἰκίαν.

Ὁ Δεμουὺ μετὰ φοβερὰν πάλην διεξαχθεῖσαν ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ τοῦ προδόμου, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξέλθῃ ὡς ἀληθὴς ἥρως ἐκ τῆς πυρπολουμένης οἰκίας του.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς συμπλοκῆς οὐδὲ στιγμὴν ἔπαυσε κραυγάζων: «Ἐδῶ Μωρεβέλ! Ποῦ εἶσαι, Μωρεβέλ;» καὶ προσβάλλων αὐτὸν διὰ τῶν ὑβριστικωτέρων ἐπιθέτων. Ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἐν τῇ ὁδῷ ὑποστηρίζων διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν τὴν ἐρωμένην του[1], ἡμίγυμνον καὶ σχεδὸν λιπόθυμον, καὶ κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων ἐγχειρίδιον. Ἡ σπάθη του ἀκτινοβολοῦσα ὡς ἐκ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως, ἣν ἔδιδεν αὐτῇ, διέγραφε κύκλους λευκοὺς ἂν ἡ σελήνη ἠργύρου τὸν σίδηρον, ἢ ἐρυθροὺς ἄν τις πυρσὸς ἐφώτιζε τὴν αἱματηρὰν ὑγρασίαν του. Ὁ Μωρεβὲλ εἶχε φύγει. Ὁ Λαουριέρος ὠθηθεὶς ὑπὸ τοῦ Δεμουὺ ἄχρι τοῦ Κοκονάς, ὅστις μὴ ἀναγνωρίσας αὐτὸν τὸν ὑπεδέχετο προτείνων τὴν αἰχμὴν τῆς σπάθης του, ἐζήτει χάριν παρ' ἀμφοτέρων. Τότε ὁ Μερκαδὼν διέκρινεν αὐτόν, καὶ ἐκ τῆς λευκῆς ταινίας τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς ἕνα τῶν σφαγέων.

Ἐκπυρσοκρότησις ἠκούσθη. Ὁ Λαουριέρος ἐξέπεμψε κραυγήν, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἄφισε νὰ διαφύγῃ αὐτῷ τὸ πυροβόλον του, καὶ ἀφοῦ μάτην ἐπειράθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τοῖχον ὅπως στηριχθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἔπεσε χαμαὶ κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Δεμουὺ ἐπωφεληθεὶς τὴν περίστασιν ταύτην, ἐρρίφθη εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ *Παραδείσου* καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ ἀντίστασις τῶν Οὐγονόττων ὑπῆρξε τόσῳ σφοδρά, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεγάρου τοῦ Γκίζης ὠθηθέντες εἰσῆλθον αὖθις εἰς αὐτὸ καὶ ἔκλεισαν τὰς θύρας, φοβούμενοι μὴ πολιορκηθῶσι καὶ συλληφθῶσιν ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ των.

Ὁ Κοκονὰς μεθυσθεὶς ἐκ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ θορύβου καὶ φθὰς εἰς τὴν ἔξαψιν ἐκείνην, καθ' ἣν παρὰ τοῖς μεσημβρινοῖς ἰδίως, τὸ θάρρος μεταβάλλεται εἰς παραφροσύνην, οὐδὲν εἶδεν, οὐδὲν ἤκουσεν. Παρετήρησε μόνον ὅτι τὰ ὦτά του ἐβόμβουν ἀσθενέστερον, ὅτι αἱ χεῖρες αὐτοῦ καὶ τὸ πρόσωπον ἤρξαντο ξηραινόμενα, καὶ ταπεινώσας τὴν αἰχμὴν τῆς σπάθης του εἶδεν ἄνθρωπόν τινα πλησίον του χαμαὶ κείμενον καὶ τὸ πρόσωπον ἔχοντα ἐν ῥύακι αἵματος, καὶ περὶ αὐτὸν οἰκίας καιομένας.

Ἡ ἀνακωχὴ ὅμως ὑπῆρξε λίαν βραχεῖα, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώριζεν ὡς τὸν Λαουριέρον, ἡ θύρα, ἣν μάτην εἶχε προσπαθήσει νὰ θραύσῃ διὰ τοῦ λίθου, ἠνεῴχθη καὶ ὁ πολιόθριξ Μερκαδών, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του καὶ τῶν δύο ἀνεψιῶν του, ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Πεδεμοντίου προσπαθοῦντος νὰ ἀναπαυθῇ μικρόν.

— Ἰδοὺ αὐτός! ἰδοὺ αὐτός! ἀνέκραξαν καὶ οἱ τέσσαρες μιᾷ τῇ φωνῇ.

Ὁ Κοκονὰς ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ φοβηθεὶς μὴ περικυκλωθῇ ὑπὸ τῶν τεσσάρων ἐκείνων ἐχθρῶν, οἵτινες προσέβαλλον αὐτὸν ταυτοχρόνως, εὐκίνητος ὡς ἡ αἴγαγρος ἣν τοσάκις εἶχε θηρεύσει εἰς τὰ ὄρη, ἐποίησεν ἅλμα τι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εὑρέθη ἔχων τὰ νῶτα ἐστηριγμένα ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ μεγάρου τοῦ Γκίζη. Βέβαιος πλέον ὅτι δὲν θὰ προσεβάλλετο ἐκ τῶν ὄπισθεν, ἐτέθη εἰς ἄμυναν καὶ ἐπανεκτήσατο τὸ εἶρον αὐτοῦ ὕφος!

— Ἄ! πάτερ Μερκαδών, εἶπε, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις!

— Ὦ! ἄθλιε! ἀνέκραξεν ὁ γέρων Οὐγονόττος, πολὺ καλὰ σὲ ἀναγνωρίζω. Θέλεις νὰ φονεύσῃς ἐμέ, τὸν φίλον, τὸν σύντροφον τοῦ πατρός σου;

— Καὶ τὸν πιστωτήν του, δὲν εἶναι σωστόν;

— Ναί, καὶ τὸν πιστωτήν του, ἀφοῦ σὺ τὸ λέγεις.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἦλθον νὰ ἐξοφλήσω τοὺς λογαριασμούς μας.

— Ἂς τὸν συλλάβωμεν καὶ ἂς τὸν δέσωμεν εἶπεν ὁ γέρων εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ.

— Ἔ, μίαν στιγμήν, εἶπεν ὁ Κοκονάς. ὅπως μὲ συλλάβητε πρέπει νὰ ἔχετε ἔνταλμα συλλήψεως.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν διεσταύρωσε τὸ ξίφος του πρὸς τὸ ξίφος ἑνὸς τῶν ὁρμησάντων κατ' αὐτοῦ νέων, οὗτινος κατὰ τὴν πρώτην προσβολὴν ἀπέκοψε τὸν καρπὸν τῆς χειρός, πεσόντα χαμαὶ μετὰ τοῦ ξίφους ὅπερ ἐκράτει.

— Πάει ὁ ἕνας! εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἰδὼν ὅτι ὁ νέος ὠπισθοχώρει ὀλολύζων.

Τὸ ἄνωθι τῆς κεφαλῆς τοῦ Πεδεμοντίου παράθυρον ἠνεῴχθη καὶ γυνή τις ἐπιφανεῖσα ἔρριψεν εἰς τοὺς πόδας του ἀνθοδέσμην.

— Ὦ! μία γυναῖκα! εἶπε καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτὴν διὰ τοῦ ξίφους του, ἐνῷ κύπτων ἐλάμβανε διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς τὴν ἀνθοδέσμην.

— Φυλάχθητι, γενναῖε καθολικέ! φυλάχθητι! ἀνέκραξεν ἡ δέσποινα.

Τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ δευτέρου ἀνεψιοῦ ἐβυθίσθη ἐν τῷ ἑτέρῳ τῶν ὤμων τοῦ Πεδεμοντίου.

Ἡ δέσποινα ἔρριξεν ὀξυτάτην κραυγήν.

Ὁ Κοκονὰς εὐχαριστήσας αὐτὴν ὥρμησε κατὰ τοῦ τραυματίσαντος αὐτόν, οὗτινος ὀλισθήσαντος διεπέρασε τὸ στῆθος διὰ τῆς σπάθης του.

— Εὖγε! εὖγε! ἀνδρεῖε ἱππότα, ἀνέκραξεν ἡ δέσποινα, τώρα σᾶς στέλλω ἐπικουρίαν.

1 Ἴδε εἰκόνα φύλλου 7.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, δέσποινα! εἶπεν ὁ Κοκονάς! Ἂν ἐνδιαφέρεσθε, παρατηρήσατε πῶς ὁ κόμης Ἀννίβας Κοκονὰς διορθόνει τοὺς Οὐγονόττους.

Ἀλλ' ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ υἱὸς τοῦ γέροντος Μερκαδὼν ἐξεκένωσε τὸ πιστόλιόν του ἐπὶ τοῦ Κοκονάς, ὅστις ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἑνὸς γόνατος.

Ἡ δέσποινα τοῦ μεγάρου ἔρριξε νέαν κραυγήν, ἀλλ' ὁ Κοκονάς, ὅστις εἶχε γονυπετήσει ὅπως ἀποφύγῃ τὴν βολήν, ἠγέρθη ἀμέσως.

Ταὐτοχρόνως σχεδὸν ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ Μερκαδὼν ἐξῆλθε κραυγὴ λύσσης καὶ γραῖά τις, ἥτις ἐκ τοῦ λευκοῦ συμβόλου εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Κοκονὰς ὡς καθολικὸν ἔρριψε κατ' αὐτὸν *γλάστραν* ἥτις τὸν ἔπληξεν ἄνωθι τοῦ γόνατος.

— Ἀξιόλογα, εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος. Ἡ μία μοῦ ῥίπτει τὰ ἄνθη, καὶ ἡ ἄλλη τὴν *γλάστραν*.

— Εὐχαριστῶ, μῆτέρ μου, εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ νέος.

— Πήγαινε, γύναι, πήγαινε! εἶπεν ὁ Μερκαδών.

— Περίμεινε, κύριε Κοκονάς, εἶπεν ἡ νεαρὰ δέσποινα τοῦ μεγάρου, τώρα θὰ διατάξω νὰ πυροβολήσωσιν εἰς τὰ παράθυρα.

— Ἄ! λοιπὸν εἶναι ὁλόκληρον στράτευμα γυναικῶν! εἶπεν ὁ Κοκονάς! ὧν ἄλλαι μὲν εἶναι ἐναντίον μου, καὶ ἄλλαι ὑπὲρ ἐμοῦ· ἀλλ' ἂς τελειόνωμεν.

Καὶ ὁρμήσας κατὰ τοῦ νέου ἔσφιγξεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του τόσῳ ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ:

— Βοήθειαν! βοήθειαν! μὲ πνίγει.

Τότε ὁ Μερκαδὼν ἤρξατο νὰ ἱκετεύῃ.

— Ἔλεος! ἔλεος! κύριε Κοκονάς, εἶπεν· ἔλεος! εἶναι ὁ μονογενής μου υἱός!

— Εἶναι ὁ υἱός μου, ἐκραύγαζε καὶ ἡ γραῖα, ἡ ἐλπὶς τῶν γηρατείων μου Μὴ τὸν φονεύσετε! κύριε, μὴ τὸν φονεύσετε!

— Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν! εἶπε γελῶν ὁ Κοκονάς. Νὰ μὴ τὸν φονεύσω! καὶ τί ἤθελεν αὐτὸς νὰ μοῦ κάμῃ μὲ τὸ πιστόλιόν του καὶ μὲ τὸ ξίφος του;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Μερκαδὼν συνάπτων τὰς χεῖρας, σοῦ δίδω τὴν ὁμολογίαν τοῦ πατρός σας καὶ χίλια χρυσᾶ σκοῦδα ἀκόμη, καὶ τὰ διαμαντικὰ τῆς οἰκογενείας μου καὶ μὴ τὸν φονεύσετε!

— Καὶ ἐγὼ τὸν ἔρωτά μου, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ νεαρὰ γυνὴ τοῦ μεγάρου σᾶς τὸν ὑπόσχομαι.

Ὁ Κοκονὰς ἐσκέφθη ἐπὶ δευτερόλεπτον, καὶ:

— Εἶσθε Οὐγονόττος; ἠρώτησε τὸν νέον.

— Εἶμαι, ἐψιθύρισε τὸ παιδίον.

— Τότε πρέπει νὰ ἀποθάνῃς! εἶπεν ὁ Κοκονὰς συσπῶν τὰς ὀφρῦς καὶ ὑψῶν τὴν κοπτερὰν σπάθην του.

— Νὰ ἀποθάνῃ! ἐκραύγασεν ὁ γέρων, τὸ πτωχόν μου τέκνον! νὰ ἀποθάνῃ!

Κραυγὴ δὲ μητρὸς ἀντήχησε προσέτι τόσῳ ἀλγεινή, τόσῳ ὀξεῖα, ὥστε ἡ ἀγρία ἀπόφασις τοῦ Πεδεμοντίου ἐκλονίσθη.

— Ὦ! κυρία δούκισσα! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ μεγάρου, μεσιτεύσατε δι' ἡμᾶς καὶ θὰ δεώμεθα εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ὑμῶν νύκτα καὶ ἡμέραν.

— Τότε, ἂς γείνῃ καθολικός! εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Εἶμαι διαμαρτυρόμενος, εἶπε τὸ παιδίον.

— Ἀπόθανε λοιπόν, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ὑψῶν τὴν σπάθην του, ἀφοῦ δὲν δέχεσαι τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν σοῦ προσφέρει αὐτὸ τὸ ὡραῖον στόμα.

Ὁ Μερκαδὼν καὶ ἡ σύζυγός του εἶδον τὴν κοπίδα λάμψασαν ὡς ἀστραπὴ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδός:

— Υἱέ μου! Ὀλιβιέρε μου! ὠλόλυξεν ἡ μήτηρ, γείνου καθολικός!

— Γείνου καθολικός, ἀγαπητέ μου υἱέ! ἐκραύγασεν ὁ Μερκαδών, ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κοκονάς.

— Γίνετε ὅλοι καθολικοί! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Δι' ἓν *πιστεύω* τρεῖς ψυχὰς καὶ μίαν ζωήν!!

— Γίνομαι, εἶπεν ὁ νέος.

— Γινόμεθα ἐκραύγασαν οἱ δύο γέροντες.

— Γονυπετήσατε τότε! εἶπεν ὁ Κοκονάς, καὶ ὁ υἱός σας ἂς ἐπαναλάβῃ λέξιν πρὸς λέξιν τὴν προσευχὴν τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ὑπαγορεύσω.

Ὁ πατὴρ ὑπήκουσε πρῶτος.

— Εἶμαι ἕτοιμος, εἶπεν ὁ υἱός

Καὶ ἐγονυπέτησε.

Ὁ Κοκονὰς ἤρχισε τότε νὰ ὑπαγορεύῃ αὐτῷ λατινιστὶ τὸ *πιστεύω*, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ὁ νέος Ὀλιβιέρος ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ τὴν ἐκεῖ πλησίον πεσοῦσαν κατὰ τὴν πάλην σπάθην του, τὸν παρετήρει διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ὅτε τὸν εἶδε ἐγγίσαντα τὴν λαβήν, ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ τὸν ἀνέτρεψε καί:

— Ἄ! προδότα! εἶπε, καὶ ἐβύθισε τὴν σπάθην του εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ νέου, ὅστις ἐκπέμψας ὀξεῖαν κραυγὴν ἀνηγέρθη σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν γονάτων καὶ ἐπανέπεσε νεκρός.

— Ἄ! δήμιε! ἐβρυχήθη ὁ Μερκαδών. Μᾶς σφάζεις διὰ νὰ μᾶς κλέψῃς τὰ ἑκατὸν *ῥοδοφόρα*.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! ὄχι, εἶπεν ὁ Κοκονάς, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.....

Καὶ ταῦτα εἰπών, ἔρριψεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος τὸ περιέχον τὰ 100 *ῥοδοφόρα* βαλάντιον προσθείς:

— Ἰδού, λάβετε τὰ χρήματά σας

— Καὶ σὺ λάβε τὸν θάνατον, ἐκραύγασεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἡ γραῖα μήτηρ.

— Φυλάχθητι, κύριε Κοκονάς, φυλάχθητι, ἀνέκραξεν ἡ δέσποινα τοῦ μεγάρου τοῦ Γκίζης.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ Κοκονὰς προφθάσῃ νὰ κινηθῇ, βαρὺς ὄγκος διέσχισε τὸν ἀέρα συρίζων καὶ πλήξας αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς ἔθραυσε τὴν σπάθην του καὶ τὸν ἔρριψε χαμαὶ ἀναίσθητον.

Ὁ Μερκαδὼν ὥρμησε κατ' αὐτοῦ σείων τὸ ἐγχειρίδιον, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνεῴχθη καὶ ὁ γέρων ἰδὼν τὴν λάμψιν τῶν λογχῶν καὶ τῶν ξιφῶν ἐτράπη εἰς φυγήν, ἐνῷ ἡ δούκισσα φοβερὰ ἐν τῇ ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς φωτιζομένῃ ὡραιότητί της, ἀπαστράπτουσα ἐκ πολυτίμων λίθων, ἔκυπτεν ἐκ τοῦ παραθύρου κραυγάζουσα εἰς τοὺς ἐξερχομένους:

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ! ἀπέναντί μου, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, εἰς εὐπκτρίδης, φέρων ἐρυθρὸν ὑπενδύτην: Αὐτός! ναί, ναὶ αὐτός!.....

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΑΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὑψωμά τι, οἱονεὶ ἀκρόπολις, ἢ ὡς νῆσος εὐθαλής, ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ὧν κεῖται ἡ πόλις τῶν θερμῶν λουτρῶν· παρὰ τοὺς πρόποδας κατεκρημνίζετο χείμαρρος καταρρακτώδης. Μεγάλαι βαθμίδες ἐκ γρανίτου, ὁμοιάζουσαι πρὸς τμῆμα κλίμακος γιγάντων, ἀπετέλουν πράσινα δώματα ἀπὸ τοῦ μεγάλου *κοτακίου* μέχρι τῆς κοίτης τοῦ χειμάρρου, κατωφέρεια χθαμαλή, χλοερὰ καὶ ἀνθηρά, ἐσκιασμένη ὑπὸ δένδρων, κεκοσμημένη δὲ διὰ τυρρηνικῶν ἀγγείων κομισθέντων ἐκεῖ ἄγνωστον πῶς, παρεῖχον ὄψιν ἀλλοίαν εἰς τὴν σεμνοπρεπῆ ἐκείνην κατοικίαν. Ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ οἴκου ἔβλεπέ τις πανόραμα λαμπρὸν περιοριζόμενον πρὸς βορρᾶν μὲν ὑπὸ τῆς κυανῆς γραμμῆς τοῦ Μαρμαρᾶ, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ἐφαίνετο ἡ Προῦσα μὲ τὰς ποικιλοχρόους καὶ ἀκανονίστους οἰκίας της, τὰς κορυφὰς τῶν τζαμίων, τοὺς θόλους τῶν λουτρῶν καὶ τοὺς μυροβόλους κήπους.

Τὸ πᾶν ἦτο κίνησις καὶ ζωὴ πάλλουσα περὶ τὸν θεατήν, πρὸς δυσμὰς δ' ἐξ ἐναντίας ἡ θέα ἦτο σκυθρωπὴ καὶ σχεδὸν πένθιμος· δάσος ἐκ κυπαρίσσων ἀπεκάλυπτε νεκροταφεῖον ἐν ἀχρηστίᾳ, παριστάμενον ὡς λυπηρὰ ἔκθεσις ἠκρωτηριασμένων μαυσωλείων καὶ ἡμιηνεῳγμένων τάφων. Ἐνόμιζέ τις ὅτι διῆλθεν ἐκεῖθεν ἡ ἐσχάτη τοῦ κόσμου ἡμέρα, ἡ δευτέρα παρουσία, καὶ πάντες οἱ νεκροὶ ἀπῆλθον αὐτόθεν, καταλιπόντες κενοὺς τοὺς τάφους καὶ ἀναμνήσεις ἀποσβεσθείσας ἀπὸ τῆς μνήμης.

Πρὸς βορρᾶν, ἀνεπτύσσετο εἰκὼν μεγαλοπρεπής· ὁ λειμὼν πεποικιλμένος διὰ πολυχρόων ἀνθέων, ἐφαίνετο ἐκτεινόμενος ἐπ' ἄπειρον, κατήρχετο ἐπικλίνων ἠρέμα πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ κυματίζων χαριέντως, ἐξαφανιζόμενος καὶ πάλιν ἀναδύων διὰ τῶν ἀμυδρῶν σημείων, ἅτινα διαγράφουσι τὸν ὁρίζοντα· πρὸς νότον, φύσις ἀπότομος καὶ κρημνώδης· ἡ ἐκ γρανίτου κλῖμαξ εἶχεν ἀπέναντι αὐτῆς βράχους λευκοφαίους, πεποικιλμένους διὰ βαθέος κυανοῦ χρώματος, ἕτεραι δὲ κλίμακες ἦσαν ἐγκεκολαμμέναι ἐν τῇ πέτρᾳ ὑπὸ τῆς ἐπιτηδείας χειρὸς τοῦ χρόνου, ὅστις λαξεύει τὸ ἔργον του, μέχρις οὗ τὸ κατατρίψῃ ἐξ ὁλοκλήρου. Οἱ μετὰ εὐρειῶν ἐντομῶν καὶ λείων κώνων ἀντίκρημνοι οὗτοι, ἀποστιλβοντες ἐνίοτε ὡς μέταλλον, ἢ κεκαλυμμένοι διὰ ξηρᾶς φυτείας, ἀνήρχοντο πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ γηραιοῦ Ὀ-

λύμπου. Ὀγκώδη νέφη ἐφήπτοντο πολλάκις τῶν βράχων, ὡς πέπλος ἐφαπλούμενος ἐπὶ τῆς θείας σκηνογραφίας, ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλῃ· ἀλλ' ὅταν ὁ οὐρανὸς ἠθρίαζεν, ὁ Ὄλυμπος, ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι τοῦ ἀρχαίου κάλλους του, ἐδείκνυε τὸ ἐκ χιόνος στέμμα, οὗτινος τὰ κοσμήματα ἠφανίζοντο ἐν τῇ ἀπείρῳ ἐκτάσει τοῦ κυανοῦ.

Ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶτ εἶχεν ἐκλέξει ὡς ἐνδιαιτήματα αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ νοτίῳ μέρει τοῦ ἀνακτόρου δωμάτια, οὕτω δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι μόνον μάρτυρα τῆς ἰδίας εὐδαιμονίας ἤθελεν ἔχει τὴν παρθένον καὶ ἀρχέγονον φύσιν. Ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ ἀνοίγῃ τὰ παράθυρά του, χωρὶς νὰ τὸν κατασκοπεύωσιν ὡς ἐν Σταμπούλ, μόνα δὲ τὰ ὑψιπετῆ πτηνά, γύπες καὶ ἀετοί, ἐρχόμενοι ἐπεκαθηντο ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ παλατίου του.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης σπανίως ἐξήρχετο ἐκεῖθεν, ἐξήρχετο δὲ μόνον ὅπως πορευθῇ εἰς τὸ λουτρὸν ἢ εἰς τὸ τζαμίον.

Τὴν παρασκευήν, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς προσκυνήσεως, ἡ *χαμαμτζῆ - μπασὶ* (διευθύντρια τοῦ λουτροῦ) τῆς Προύσης ἐτόλμησε νὰ παρουσιάσῃ αὐτῷ ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην.

Ἡ Φατμὰ - Καδὶν ἦτο γραῖα· περιέμενε δὲ τὸν βασιλέα της κατὰ τὴν διάβασίν του. Οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν περὶ τὸν σουλτάνον ἐσυλλογίσθη νὰ τὴν διατάξῃ νὰ παραμερίσῃ, διότι παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἐθίμων, τὸ γῆρας ἀξιοῦται πανταχοῦ πάσης τιμῆς, καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ σουλτάνου. Διὸ ὅτε ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐκ περγαμηνοῦ χάρτου ἐπιστολήν της, ὁ Ἀβδοὺλ-Μετζίτ, καθήμενος ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ λευκοφαίου καὶ χρυσοφαλάρου στικτοῦ ἵππου του, ἔκλινε προθύμως πρὸς τὴν γραῖαν, λέγων αὐτῇ :

— Ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ !

Εἴτε ἐξ ἰδιοτροπίας εἴτε ἐξ ἀδιαφορίας ὁ σουλτάνος ἐφύλαξε τὴν ἀναφορὰν καὶ δὲν παρέδωκεν αὐτὴν εἰς οὐδένα ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἔφιπποι παρηκολούθουν αὐτῷ ἑκατέρωθεν φέροντες ὀγκώδη χαρτοφυλάκια, ἅτινα δικαίως ἠδύναντο νὰ ὀνομασθῶσι *σάκκοι τῆς Λήθης*.

Ἡ ἐπίσημος συνοδία ἐθεώρησε τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ μονάρχου ὡς σημεῖον καλοκἀγαθίας πρὸς τὴν γραῖαν, ὡς ἀρίστην πολιτικὴν ἀπέναντι τοῦ φανατισμοῦ, διότι ἐν Προύσῃ ἡ *χαμαμτζῆ - μπασὶ* ἔχει τὸ γόητρον βασιλίσσης. . .

Ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶτ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν τῆς Φατμᾶ - Καδίν, γινώσκων ὅτι ἡ γραῖα, πλουσιωτάτη οὖσα, δὲν ἐζήτει παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, καὶ σκεπτόμενος ὅτι διὰ τῆς ἐπιρροῆς της ἴσως ἐγνωστοποίει αὐτῷ ἐνδιαφέρουσάν τινα εἴδησιν.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Ἐὰν ὁ σουλτάνος, ἐπιθυμῇ ν' ἀπολαύσῃ τῆς θέας τῶν λουομένων καλλονῶν, ἀρκεῖ νὰ κρούσῃ τὴν μυστικὴν θύραν μου. Φ α τ μ ά».

Ἀναγνοὺς ταῦτα ὁ Σουλτάνος, ἔμεινε ρεμβάζων. Τὸ νὰ ἴδῃ τὰς γυναῖκας τῶν ἄλλων, τοῦθ' ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁ ὑπέρτατος *παδισὰχ* δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀπαιτήσῃ, δὲν ἦτο πολὺ ἑλκυστικόν ;

Βεβαίως ἡ Φατμὰ ἐγίνωσκε κατὰ βάθος τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ πῶς νὰ κολακεύσῃ τὰς ἰδιοτροπίας.

Τὴν ἐπαύριον πρωὶ ὁ σουλτάνος προσεκάλεσε τὸν Φαΐδ δι' ἑνὸς τῶν *ἀγάδων* αὐτοῦ.

Ὁ ποιητὴς ὠνειροπόλει περιφερόμενος ἐν τῷ κήπῳ, πάραυτα δ' ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου του.

— Ἐξερχώμεθα ! εἶπεν ὁ σουλτάνος πρὸς τὸν ἐρχόμενον Φαΐδ ὅστις, ὑπεκλίνατο βαθέως

— Νὰ ἑτοιμάσωμεν τοὺς ἵππους ; ἠρώτησεν ὁ *ἀγᾶς* εὑρισκόμενος εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Περιττόν, θὰ ἐξέλθωμεν πεζῇ !

Καὶ λαβὼν μετ' οἰκειότητος τὸν βραχίονα τοῦ ποιητοῦ ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶδ ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ, διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰς Προῦσαν ἀγούσης.

— Ἀφ' οὗ ὁ δυστυχὴς Τζελὰλ - Βέης μου πρόκειται νὰ γίνῃ δερβίσης, εἶπεν ὁ σουλτάνος, θέλεις τὸν ἀντικαταστήσῃ ἐν ταῖς μυστικαῖς ἐκδρομαῖς μου. Οὕτω προχωροῦντες, ἀγαπητὲ Φαΐδ, θέλομεν φθάσει εἰς τὸ λουτρόν.

— Ἀλλ' εἶναι ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ τῶν γυναικῶν !

— Τί μᾶς μέλει !

Ὁ Φαΐδ ἥκιστα προσδοκῶν τὸν σκοπὸν τοῦτον τοῦ περιπάτου, καὶ ἔχων τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἦναι περίεργος καὶ νὰ μὴ ἐρωτᾷ ποτέ, συνώδευε τὸν σουλτάνον ἐν ταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐρήμοις καὶ σκολιαῖς ὁδοῖς τῆς Προύσης. Οὐδεὶς ἄλλως τε ἤθελε τολμήσει νὰ φανερώσῃ ὅτι ἀναγνωρίζει τὸν σεπτὸν ὁδίτην, ἐπειδὴ ὁ σουλτάνος ἀπηγόρευσε νὰ τὸν χαιρετῶσιν, ὅτε ἦτο ἐν Προύσῃ, ἐκτὸς τῆς Παρασκευῆς, ὅτε ἠδύναντο οἱ πιστοὶ νὰ ἐκδηλώσωσι τὸν πρὸς τὴν *σκιὰν τοῦ Ἀλλὰχ* σεβασμόν των. Ἂν κατὰ τύχην διαβάτης τις ἀνεγνώριζεν αὐτόν, ἐστηρίζετο μετ' ἄκρου σεβασμοῦ ἐπὶ τῆς παραστάδος θύρας τινός, μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας, χαμαὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ ὑπόδρα μόνον τολμῶν νὰ βλέπῃ τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν του, ἐνῷ ὁ μονάρχης διέβαινεν ὑψαύχην καὶ ὑπερήφανος, χωρὶς παντελῶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ νὰ προσποιῆταί τις ὅτι δὲν βλέπει, εἶναι ἔνδειξις σεβασμοῦ, ἀπονεμομένη μόνον εἰς τὰς γυναῖκας· ἀλλ' ὁ σουλτάνος ἤθελε ν' ἀπονέμηται ἡ αὐτὴ ἔνδειξις καὶ εἰς αὐτόν. Τίς δὲ ὁ δυνάμενος νὰ ἀρνηθῇ ;

Τὸ μέγα λουτρόν, θολοσκεπὲς ὡς μικρὸν τζαμίον, εἶχε τρεῖς εἰσόδους· μίαν μεγάλην θύραν μὲ διπλᾶ δερμάτινα παραπετάσματα διὰ τὰς γυναῖκας, ἑτέραν δὲ μικροτέραν μὲ ἓν θυρόφυλλον, προωρισμένον διὰ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ τρίτην, κειμένην ἐπὶ μικρᾶς ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου εἰς τὴν κυρίαν εἴσοδον πλευρᾶς, ἄγουσα εἰς τὴν διευθύντριαν τοῦ λουτροῦ.

Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν θύραν ἔκρουσεν ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζίδ.

Ὁ Φαΐδ - Βέης, νέος φιλοκίνδυνος, ἠκολούθει τὸν κύριόν του μετὰ καταφανοῦς περιεργίας· γινώσκων δὲ τὸν ὑψηλόφρονα χαρακτῆρα τοῦ σουλτάνου, ἠπόρει διὰ τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς ἐπορεύετο εἰς τὴν κατοικίαν ταπεινῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ, δυσειδοῦς γραίας. Ἡ Α. Μεγαλειότης οὔτε εὐήθης οὔτε δημοκρατικὸς ἦτο. Ὁποία λοιπὸν ἰσχυρὰ αἰτία ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ ἀθετήσῃ τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἕξεις του ;

Ἐνῷ ὁ αὐλικὸς διελογίζετο ταῦτα, ἡ θύρα τῆς λουτροκόμου ἠνεῴχθη ὡς διὰ μαγείας, ἑλκυσθεῖσα διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ ἀνωτέρου πατώματος, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν τοῖς χαρεμίοις τῆς ταπεινοτέρας τάξεως, ἅτινα δὲν ἔχουσιν εὐνούχους καὶ οὐδὲ μικρὰς παιδίσκας ἵν' ἀποκριίνωνται τοῖς ἐπισκεπτομένοις.

— Τίνες εἶναι καὶ τί θέλουσιν ; ἐφώναξε φωνή τις γυναικεία ἐξ ὕψους τῆς κλίμακος.

Ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶτ ἐκρύβη ὄπισθεν τοῦ Φαΐδ, νεύσας αὐτῷ ν' ἀπαντήσῃ.

— Θέλομεν νὰ ὁμιλήσωμεν πρὸς τὴν δέσποιναν τοῦ λουτροῦ.

— Εἶναι εἰς τὸ λουτρόν !

— Κράξατέ την.

— Περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως πρόκειται;

— Περὶ ὑποθέσεως ἐκ τῆς ὁποίας θὰ εὐχαριστηθῇ, ἐξηκολούθησεν ὁ Φαΐδ, εἰς ὃν ὁ σουλτάνος ὑπηγόρευε τὰς ἀποκρίσεις.

Ἡ φωνὴ ἐσιώπησεν· ἠκούσθη κρότος βημάτων ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πατώματι· ἡ δούλη ἀναμφιβόλως ἐπορεύετο νὰ ζητήσῃ τὴν δέσποιναν της εἰς τὸ λουτρόν. Μετά τινας στιγμάς,— καθ' ἃς ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶτ ἤναψε σιγάρον, — τὸ πάτωμα ἔτριξεν ἐκ νέου ὑπὸ τὴν ἀθόρυβον πίεσιν γυμνῶν ποδῶν, ἡ δὲ φωνὴ ἔκραξεν:

— Ὁρίστε !

Ὁ σουλτάνος ἀνέβη βραδέως, ἀφ' οὗ ἔνευσεν εἰς τὸν Φαΐδ νὰ τὸν περιμείνῃ.

Ὁ ποιητὴς ἀπορῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διὰ τί ὁ σεπτὸς κύριός του ἦτο τόσον λακωνικός, περιεφέρετο ἀπαγγέλλων, ἵνα διασκεδάσῃ τὴν κατατρύχουσαν αὐτὸν ἀνίαν, ἀποσπάσματα ἐκ τῶν περσικῶν ποιήσεων τοῦ Χαφὶζ τῶν ἐπιγραφομένων «Περὶ τῆς ἀστασίας τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν», τῶν τοσοῦτον βραδέως ἀποκτωμένων καὶ τοσοῦτον εὐκόλως ἐκλειπουσῶν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΘΛΙΒΕΡΑ

[Δ ι ή γ η μ α Ἀδόλ. Ἰακωβάκη, μεταφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Α Βάλδ.]

Ἐγνωρίσθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συνταγματάρχου Ῥηγάλδη κατὰ τὴν ἑσπέραν Κυριακῆς τινος.

Ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου, ἡ ὁποία ἐξετέλει καθήκοντα κυρίας τῆς τιμῆς, ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν νέον Ῥενάτον Γκίζην, δικηγόρον, τὴν δεσποινίδα Λιβίαν Ἀδάνη, διδάσκαλον τῆς γαλλικῆς τῆς θυγατρός της.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐξετελέσθησαν κατὰ τὸ σύνηθες διάφορα μουσικὰ τεμάχια, ἡ δὲ ἀδελφὴ τοῦ συνταγματάρχου, γεροντοκόρη ξηρὰ καὶ ἰσχνή, παρετήρησε μετὰ κακεντρεχείας, ὅτι ὁ δικηγόρος δὲν ἦτο σιωπηλός, ὡς συνήθως, καὶ ὅτι ἐφρόν-

τιζε νὰ ἐπιδεικνύεται παρὰ πολὺ εἰς τὴν διδασκάλισσαν.

— Βέβαια! ἔλεγε φθονερῶς, ἐκεῖνα τὰ μάτια τὰ παμπόνηρα θὰ τὸν ἐμάγευσαν.

Ἡ Λιβία Ἀδάνη ἦτο ὀρφανή.

Ὁ πατήρ της ἀπέθανε μαχόμενος, ἡ δὲ μήτηρ της φέρουσα αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν Κατῴκει μετά τινος γραίας θείας της, ζῶσα ἐκ τῶν παραδόσεών της καὶ τῆς μικρᾶς πατρικῆς συντάξεως. Ἡρίθμει εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἔτη. Μᾶλλον μικρὰ τὸ ἀνάστημα, ἦτο ἐν τούτοις καλῶς ἀνεπτυγμένη, αἱ δὲ χεῖρες καὶ οἱ πόδες της διεκρίνοντο διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῶν κομψότητα. Οἱ ὀφθαλμοί της, χρώματος βαθέος κυανοῦ, ὑπὸ μακρᾶς βλεφαρίδας, καθίστων καταφανεστέραν τὴν διαφανῆ λευκότητα τοῦ προσώπου. Εἶχε κόμην ξανθὴν καὶ κυματόεσσαν στόμα δὲ μικρὸν καὶ ροδοβαφές. Σπανίως ἐμειδία, σχεδὸν διὰ τῆς βίας· ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἀλγεινή τις σκέψις τὴν ἀπησχόλει διηνεκῶς.

Ἐνίοτε, ὁσάκις ὡμίλουν περὶ ἔρωτος, οἱ ὀφθαλμοί της ἐγίνοντο βαθύτεροι, ἡ ὄψις της ἠλλοιοῦτο, καὶ ἡ φωνή της καθίστατο ὀξυτέρα, σχεδὸν τραχεῖα· κατηγόρει ἡμᾶς, τὸ ἰσχυρὸν φύλον, ἐπὶ ἀπιστίᾳ καὶ κτηνώδει ἐγωϊσμῷ, ἔπειτα δὲ συνερχομένη εἰς ἑαυτὴν ἐπανελάμβανεν, ὅτι ὡμίλει θεωρητικῶς, διότι αὐτὴ ἀπὸ τέτοια πράμματα δὲν ἐγνώριζε.

Ὁ δικηγόρος Γκίζης ἦτο εἴκοσιν ὀκτὼ περίπου ἐτῶν, ὡραῖος νέος μελαγχροινός, κάτοχος περιουσίας ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν καὶ ἐπιστήμων, πρὸς τὸν ὁποῖον διεγέλα λαμπρὸν μέλλον. Ὁ βίος διετήρει εἰσέτι δι' αὐτὸν ὅλα τὰ θέλγητρα, διότι — πρᾶγμα παράδοξον διὰ νέον ὡς αὐτὸν — δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰλικρινῶς ἀγαπήσει. Ἦτο φύσεως ποιητικῆς, ἠρέσκετο δὲ πολὺ εἰς τὸ *ἰδανικόν*, ὡς συχνὰ τῷ ἔλεγεν ὁ συνταγματάρχης Ῥηγάλδης.

*
* *

Πρὸς τί νὰ διηγηθῶμεν τὸ πῶς; Εἶναι ἡ αἰωνία ἱστορία!

Ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία εἶχον τοὺς αὐτοὺς πόθους, τὰς αὐτὰς ἰδέας καὶ ἠγαπήθησαν, χωρὶς νὰ συνεννοηθῶσιν, ἴσως δὲ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσιν. Ὁ δικηγόρος, ἀφ' ἧς ἑσπέρας τὴν εἶδεν, ἐφοίτα συχνότερον εἰς τὴν οἰκίαν Ῥηγάλδη, οὕτω δὲ ἔλαβε καιρὸν νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ· τῇ ἐδάνεισε βιβλία καὶ βραδύτερον κατὰ πρόσκλησιν τῆς θείας μετέβη καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νέας.

Ἔκτοτε ἐξηκολούθει μεταβαίνων καὶ τὴν ἑσπέραν ἀργὰ καὶ ἐνῷ αἱ γυναῖκες εἰργάζοντο, αὐτὸς ἀνεγίνωσκε διὰ τῆς ἠχηρᾶς καὶ συμπαθητικῆς φωνῆς του. Ὅταν ἡ ἀνάγνωσις καθίστατο ἐνδιαφέρουσα ἡ Λιβία ἀκουσίως διέκοπτε τὴν ἐργασίαν καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ἀκολουθοῦσα νοερῶς τὰς ποιητικὰς παρεκβάσεις καὶ τὰς ἱπταμένας χιμαίρας τοῦ συγγραφέως. Ἐὰν δὲ αἴφνης ὁ Ῥενάτος διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσιν διὰ νὰ τὴν θαυμάσῃ, ἐχαμήλωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ γλυκυτάτου καὶ μελαγχολικοῦ μειδιάματος.

Ἦτο εἰδύλλιον περιπαθὲς καὶ ἡδύ.

Παρῆλθον οὕτω τέσσαρες μῆνες.

Ἑσπέραν τινὰ ὁ δικηγόρος προσῆλθεν ἐνωρίτερον παρὰ τὸ σύνηθες, ἐφαίνετο νευρικός, τεταραγμένος. Ἡ θεία δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ Λιβία τὸν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ· ἐν τῷ μεταξὺ θὰ τῇ ἀνεγίνωσκέ τι κατὰ τὸ σύνηθες. Ὁ Ῥενάτος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ, ἀλλ' αἴφνης ἔρριψε τὸ βιβλίον, ἐπλησίασεν εἰς τὴν νέαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ καίουσα πνοή του νὰ ἅπτεται τῶν παρειῶν της καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς της.

— Σ' ἀγαπῶ, Λιβία, σ' ἀγαπῶ.

Ἡ Λιβία ἠγέρθη ὠχροτάτη καὶ ἐζήτησε νὰ φύγῃ, ὁ Ῥενάτος τὴν ἐκράτησε διὰ βλέμματος ἱκετευτικοῦ καὶ ἐξηκολούθησε:

— Σ' ἀγαπῶ, ναί, σ' ἀγαπῶ! ἐδῶ, ὅπου οὐδεὶς μᾶς ἀκούει πλὴν τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀπικαλοῦμαι μάρτυρα, δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω ἐλευθέρως ὅτι σ' ἀγαπῶ, ὅτι σὲ λατρεύω, ὅτι ὁ ἔρως μου τὸν ὁποῖον κατέπνιγον καίει τώρα ὡς πυρά, ὅτι δι' ἕν σου φίλημα εἶμαι ἕτοιμος τὰ πάντα νὰ θυσιάσω! Ὦ! Λιβία, σὲ ἐξορκίζω εἰς ὅ,τι ἔχεις ἱερώτερον, εἰς τὴν μνήμην τῶν γονέων σου, εἰπέ μοι μίαν λέξιν, ἥτις νὰ μὲ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν κόλασιν ταύτην, εἰπέ μοι ἂν δύναμαι νὰ ἐλπίζω, ἂν πρέπει νὰ μείνω.

Αἱ φράσεις αὗται διήγειρον τρικυμίαν εἰς τὸ στῆθος τῆς Λιβίας, ἡ καρδία της ἐπάλλετο ταχύτατα ὡσεὶ ἐζήτει νὰ διαρραγῇ, ῥῖγος διέτρεξεν ὅλον τὸ σῶμά της, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ὦ, Ῥενᾶτε!

Τὸ ὄνομα τοῦτο, οὕτω προφερόμενον, ἦτο ἀποκάλυψις, ἦτο ἡ φωνὴ διακαοῦς, ἀκατασχέτου ἔρωτος.

Ὁ Ῥενάτος τὴν ἐθεώρει μειδιῶν.

Αἴφνης ἀνετινάχθη, προσέβλεψε τὸν δικηγόρον εἰς τὸ πρόσωπον, ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱονεὶ θέλουσα νὰ ἀποδιώξῃ ἀόριστον ἐλπίδα καὶ ἀναβλύζον δάκρυ, καὶ ἀνεφώνησεν:

— Οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ γίνω σύζυγός σας . . . δὲν θέλω . . . δὲν δύναμαι, λησμονήσατέ με . . . δὲν σᾶς ἀγαπῶ . . . ἐγώ . . .

Ἔλεγε ταῦτα, ἀλλ' ἐνδομύχως ἡ δυστυχὴς ὑφίστατο φρικώδη ἀγωνίαν, ὅπως ἀντιστῇ εἰς τὸν πόθον τοῦ νὰ ῥιφθῇ ὡραῖα, σφριγῶσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ περιπαθοῦς νέου.

Ὁ Ῥενάτος ἐγένετο ὠχρότατος, κατέπνιξε μετὰ κόπου τοὺς λυγμούς του, ἐχαιρέτισε μηχανικῶς δι' ὑποκλίσεως καὶ ἔφυγε.

Διῆλθε δύο ἡμέρας ἐν ἀπεριγράπτῳ στενοχωρίᾳ, ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ὁ ὑπηρέτης τῷ ἐνεχείρισε ἐπιστολήν τινα.

Τὴν ἀπεσφράγισε, τὴν ἀνέγνωσεν ἀπνευστί, τὴν συνέθλιψεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης κλαίων ὡς παιδίον.

Τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη;

Ἦτο τῆς Λιβίας.

Τῷ ἔγραφε, διότι ἤθελε νὰ μὴ τὴν ἐκλάβῃ ὡς ἀγνώμονα ἀπορρίψασαν τὸν ἔρωτά του, ὅτι ἡ ἄρνησίς της δὲν προήρχετο ἐξ αὐτῆς· ἔπειτα τῷ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν της — τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῷ εἴπῃ διὰ ζώσης — καὶ ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν τιμιότητά του τὸ μυστικόν της. Ὅτε ἦτο δεκαὲξ ἐτῶν ὀρφανὴ καὶ ἄνευ οὐδενὸς προστάτου, τυφλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει νέος τις ζωγράφος, γείτων της, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ καὶ παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας του! . . .

Ἐπέραινε τὴν ἐπιστολὴν παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ τὴν συγχωρήσῃ, νὰ μὴ τὴν καταρασθῇ καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ τὴν ἐπανίδῃ πλέον· ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της θὰ τὸν ἠγάπα ὡς ἀδελφόν της καὶ θὰ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ γυναῖκα ἀξίαν τῆς ἀγάπης του.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ Ῥενάτος ἐπορεύθη εἰς τῆς Λιβίας καὶ ἔμειναν ὁμοῦ δύο ὥρας.

Τί εἶπον;

Ἴσως οὐδεὶς θὰ τὸ μθάῃ ποτέ.

Ἐν τούτοις τὴν ἑσπέραν τῆς ἀκολούθου Κυριακῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ Ῥηγάλδη δὲν ὡμίλουν δι' ἄλλο τι, εἰμὴ περὶ τῶν προσεχῶν γάμων τοῦ δικηγόρου Γκίζη μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀδάνη.

*
* *

Τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία ἀνεχώρουν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μεταβαίνοντες εἰς Ἑλβετίαν.

Ἦσαν εὔθυμοι καὶ ἀμέριμνοι ὡς δύο μαθηταὶ ἐν καιρῷ διακοπῶν. Ὅταν κατῆλθον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Πίζης διῆλθε πρὸ αὐτῶν νέος τις ξανθός, ἔχων σιγάρον ἀνημμένον εἰς τὸ στόμα καὶ κρατῶν μικρὸν κιβώτιον ζωγράφου. Τοὺς παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ κατὰ τρόπον παράδοξον· ἡ Λιβία ἔσφιγξεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της καὶ ἐπρόφερεν ὄνομά τι, ὅπερ ὁ Ῥενάτος, δὲν ἐνόησε μέν, ἀλλ' ἐμάντευσε, καὶ βαθεῖα ῥυτὶς ἠὐλάκωσε τὸ μέτωπόν του.

Ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Αἴφνης μεταξὺ τοῦ θορύβου τῆς ἀτμομηχανῆς, ἥτις ἔφευγεν, ἠκούσθησαν δύο ἐκπυρσοκροτήσεις, κραυγή τις σπαρακτικὴ καὶ οὐδὲν πλέον.

Εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Μεδιολάνων ὁ ὑπάλληλος ὁ ἀνοίγων τὰς θυρίδας τοῦ σιδηροδρόμου ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος. Ἐντὸς *βαγονίου* τῆς πρώτης θέσεως ἔκειτο ἐκτάδην νεαρὰ γυνή, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς φρικωδῶς ἠνεῳγμένους, καὶ τετραυματισμένη εἰς τὸ στῆθος, παρ' αὐτῇ δὲ νέος τις ψυχορραγῶν, ἔχων τὸ κρανίον τεθραυσμένον καὶ σφίγγων εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρα πολύκροτον.

Ἦσαν ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία!

Αἰτήσεις ἐγγραφῆς συνδρομητῶν, μὴ συνοδευόμεναι μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. — Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ κκ συνδρομηταὶ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».